

[Lenger]

Det vil jeg gerne dokumentere med fru Dagmar Mørk Jensens udtalelser til dagbladet Politiken den 25. marts. Hun siger bl.a., at hun nu har bedt indenrigsministeren om at få at vide, hvilke AIDS-forskningsprojekter der findes rundt om i landet, og så tilføjer hun:

»Når vi ved det, vil vi have grundlag for at tage stilling til, hvad der skal støttes, og med hvor mange penge.«

Noget tilsvarende sagde fru Dagmar Mørk Jensen under førstebehandlingen, og noget tilsvarende sagde hun i dag.

Men vi har fået denne oversigt. Den er kommet som en overraskelse både for ministeriet og for statens lægevidenskabelige forskningsråd, fordi det viser sig, at der foreligger langt flere projekter, som har brug for penge, end man umiddelbart havde regnet med. Men selv om de radikale altså har fået et beslutningsgrundlag, der i ét og alt bekræfter bemærkningerne til dette forslag og begrundelsen for at bevilge nogle penge, er de radikale fortsat ikke til at rokke.

Det kunne så være, fordi de var uenige, men det er jo heller ikke tilfældet, for i den samme artikel i dagbladet Politiken er fru Dagmar Mørk Jensen også citeret for at sige:

»... men det lyder under alle omstændigheder forkert, at der kan være problemer med en bevilling på 50.000 kr. til et projekt på rigshospitalet.«

»Lyder forkert« – ja, det tør sandelig svagt antydes, men den tilstand, der lyder forkert for fru Dagmar Mørk Jensen, skal altså fortsætte med det radikale venstres støtte.

Et tredje sted i artiklen citeres fru Dagmar Mørk Jensen:

»Til gengæld må lovende forskning sikres bevillinger, så forskerne ikke bruger tid på at skaffe penge.«

Og et fjerde sted:

»Om nødvendigt vil de radikale selv udforme et lovforslag, som sikrer forskningen penge.«

Men hvad gør de radikale så i dag, efter at de har fået disse udmærkede synspunkter trykt i Politiken, synspunkter, som jeg er helt enig i? Så går de radikale herind og gør det stik modsatte – som det vist også var tilfældet i sagen om Finsenlaboratoriet.

Derfor er det, vi siger: den slags dobbelt-spil er det meget vanskeligt at have med at

gøre. Hvad er det egentlig for et forslag, som de radikale vil fremsætte? Jeg skal ikke forlange at få det fra talerstolen i alle detaljer, men ville de radikale dog bare én gang fortælle, hvad det er, de vil. Bare de ville fortælle, hvad de mener om dette problem, ville meget være nået, og det ville være betydelig lettere at arbejde med det. Men det kan vi heller ikke få at vide. Vi kan få at vide, at der måske engang kommer et lovforslag, men hvad det skal gå ud på, kan vi ikke få at vide, og det er vel måske, fordi der ikke er et eneste parti her i salen, der ved, hvad det skal gå ud på.

Det, som statens lægevidenskabelige forskningsråd siger, er ikke i alle detaljer det samme, som forslaget i dets oprindelige udformning går ud på. Statens lægevidenskabelige forskningsråd siger 10–12 mill. kr. om året i 2–3 år. Dertil kommer nogle anlægsudgifter. Dette forslag før ændringsforslaget går ud på at bevilge 50 mill. kr. over et par år. Der er så stillet et ændringsforslag i udvalget, således at det ikke er det oprindelige forslag, der kommer til afstemning, men at det er formuleringerne fra statens lægevidenskabelige forskningsråd, vi skal tage stilling til ved afstemningen. Det ændringsforslag er stillet af hensyn til de radikale, der jo hele tiden har henvist til, at de ville vide, hvad det er, sagkundskaben siger, fordi de ville bruge det som grundlag. Nu ved de det, og så vil de ikke alligevel. O.k., sådan er verden.

Der er én ting til, som jeg gerne vil trække frem. Under behandlingen af dette forslag er det blevet klart, at der er adskillige forskere, som helt undlader at søge penge til AIDS-forskning, fordi de opgiver på forhånd. Det var jo også det, der var baggrunden for, at det kun var 6 mill. kr., som undervisningsministeren i første omgang søgte om. Det er kommet frem både i de besvarelser, som kommunaludvalget har modtaget, og fordi nogle af forskerne har givet udtryk for, at de på forhånd helt opgiver at søge om støtte til de projekter, som de har liggende, og det synes jeg er meget problematisk.

Derfor synes jeg, at en af de ting, der må komme ud af det arbejde, der er gjort i udvalget vedrørende dette beslutningsforslag, er, at vi må sige til alle, der arbejder med AIDS-forskning, at det er vigtigt, at man lader være med at opgive på forhånd, men i stedet indsender sine ansøgninger; det er